

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Ügyszám: IV/1405/2018.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1405-2/2018	
Érkezett: 2018 NOV 08.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	<i>Jan</i>

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Főtitkár Úr tájékoztatásának megfelelően álláspontunkat

kifejtjük,

hogy a támadott végzések miért is minősülnek az Abtv. 27. §-ában szereplő bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek.

A támadott végzések a perújítás megengedhetősége felől döntöttek. A kérelmet elutasították, a másodfokú végzés ellen fellebbezésnek helye nincs. Ezzel a bírósági eljárás befejeződött, az akta visszakerült az elsőfokú bíróságra, az elsőfokú bíró kézbesítette a feleknek a másodfokú bíróság végzését, majd becsukta az aktát, leküldte a befejezett ügyek irattárába, lekapcsolta a villanyt, és hazament. A per a kezelőiroda tájékoztatása szerint is befejeződött. Az elsőfokú bíróságon (BKKB) iratbetekintés most már nem a folyamatban levő ügyek esetében szokásos félelemeleti kezelőirodán, hanem a BKKB süllyesztőjében, a pincében lehetséges, ahol a befejezett ügyek aktái vannak. A bíróság – csak úgy, magától – ezzel az üggyel már nem fog foglalkozni. Az ügy véget ért. Miért ne lenne befejezett? És mivel befejezett, nyilván az utolsó döntés volt az, ami befejezte. Egyébként is, az utolsó döntés mindig befejező döntés, nem?

Mi másnak lehetne még tekinteni ez a döntést, mint bírósági eljárást befejező döntésnek?

- Talán az eljárás nem is **bírósági** eljárás lett volna? De igen. Jó, akkor ez kikapálva.
- Talán nem **eljárás**? De az, még illetéket is kellett utána fizetni. Még egy pipa.
- Talán a döntés nem **befejező** döntés? Dehogynem. Nem lett volna már több döntés. Ez volt az utolsó. Az utolsó döntés mindig befejező döntés. Ha nem befejező döntés lenne, akkor ugye a per még folyamatban lenne. De nincs. Harmadik pipa.
- Talán nem **döntésről** van szó? De igen, döntésről van szó, a végzés már csak ilyen. Negyedik pipa.

Hát, ez bizony négy pipa, aminek jelentősége csak a négyigenes népszavazáshoz hasonlítható.

Tehát melyik részében ne lenne a támadott jogerős végzés „bírósági eljárást befejező döntés”? (az „egyéb” szót kihagytuk, de bele ne kössenek! Az „egyéb” szó általánosságban az összes, korábban nem nevesítettet összefoglalóan jelenti, köztük ezt is)

Egyébként így gondolja ezt maga az AB is. Legalábbis egyszer egészen biztosan így gondolta. Az Alkotmánybíróság a IV/00137/2017. számú ügyben, a 3325/2017. (XI. 30.) AB végzés indokolásának [18]-[19] bekezdésében már állást foglalt arról, hogy a perújítási kérelemnek a másodfokú végzéssel helybenhagyott elutasításával „[a] másodfokú bíróság végzése a bírósági eljárást befejezte. [...] Ezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a panasz megfelelt az Abtv. 27. §-ában, 30. §-ában, 52. § (1b) a) pontjában szabályozott, fentebb elbírált feltételeknek”. Aztán ki ne találják, hogy ez mégsem befejező döntés!

Nagyon is úgy látjuk, hogy az Alkotmánybíróság nem akar foglalkozni ezzel az ügygel, mert nagyon kínos lenne, ha el kellene ismerni, hogy ebben a perben (beleértve az alapügyet is) csupa értetlen, okatlan bíró döntött, beleértve a második alkotmányjogi panaszunkról döntő alkotmánybírókat is (lásd és szörnyülködj: 3078/2016. (IV. 18.) AB végzés, különösen a korábbi, 3064/2014. (III. 26.) AB határozat fényében; ha tudnának olvasni, fel is tudnák fedezni az AB sajátos önellentmondását, hogy ugyanazon (pl. a tulajdonhoz való jogunk sérelme miatti) érvek alapján az első indítványunk még befogadható volt, de a második már nem). Röhej.

A Főtitkár Úr legalább előzetesen tájékoztatott a döntési javaslatáról, és így a segítségére lehattunk, nehogy az AB megint egy jogellenes döntést hozzon. Ez sajnos nem mondható el az AB azon tanácsáról, amely a perben tett második AB panaszunkat visszautasította (3078/2016. (IV. 18.) AB végzés). Jobb lett volna, ha ők is kérdeztek volna, mielőtt az arcpirító döntésüket meghozták. Ezt akár az Abtv. 58. § (1) bekezdése alapján is megtehették volna.

Kérjük, hogy a fenti rendelkezésre hivatkozva hívjanak fel hiánypótlásra, ha úgy látják, hogy az indokolásunkban nincs alkotmányjogi összefüggés a bírói döntés alaptörvény-ellenességére nézve, és ne utasítsák el az indítványunkat felhívás nélkül.

A fentiek szerint belátható, hogy teljesen feleslegesen írt a Főtitkár Úr, és feleslegesen kellett megindokolnunk, hogy miért is alkalmas az indítványunk az alkotmányjogi eljárásra. Persze nem lehet mindenki egy zseni, de az azért elvárható (és ez különösen arra a bizonyos második alkotmányjogi panaszunkra vonatkozik, amit visszautasítottak), hogy az indítványunkat figyelmesen elolvassák, és megértsék, hogy miről is papolunk, és ha valamit nem értenek (akár azért, mert érthetetlen, akár azért, mert értetlenek), elvárható, hogy felhívjanak kiegészítésre, mert a perújítási kérelmünk (és az alapperrel együtt nézve még sokkal inkább) olyan kérdéseket feszeget, amelyek alkotmányjogi jelentősége átütő erejű. Persze lehet, hogy az AB szerint nem, de attól még igen. Nem tudjuk, hogy mi motiválta az alkotmánybírókat, de tapasztalatból tudjuk, hogy nem a tisztesség. Elég szomorú ez, és ezért szégyellje magát, aki tisztességtelen!

Ha már írunk, kiegészítjük a korábbi beadványunkat.

A perújítás megengedhetőségéről a Pp. 260. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy akkor van helye, ha a tényt, hogy létezik a kérelmünk a 2014.09.05-i tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítése iránt, valamint a tárgyalással szemben panasszal is éltünk, a korábbi eljárásban önhibánkon kívül nem érvényesíthettük.

Érdekességgként megemlíjtük, hogy az AB egy másik indítványunk ügyében, a IV/1433-2/2018. számú végzésében azt fejtegette, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése és 27. §-a alapján alkotmányjogi panasz benyújtásának nincs helye, ha a Kúria a felülvizsgálati kérelmet még nem bírálta el. Az AB itt arra célzott, hogy a 26. § (1) bekezdésének b) pontja szerint a jogorvoslati lehetőségek kimerítése után lehet csak alkotmányjogi panasszal élni.

Hasonló logika mentén kell arra a következtetésre is jutni, hogy jelen perújítás ügyében, amikor még 2014. évben felülvizsgálati kérelemmel éltünk, még nem zárult le az összes jogorvoslati lehetőségünk, azaz még lehetőség volt arra, hogy az eljárás, azaz a Pp. 260. § (2) bekezdése szerinti „korábbi eljárás” folytatódjon. Ugyanez igaz volt a 2015.10.04-i keltezésű alkotmányjogi panaszunk nyomán megindult alkotmányjogi panasz eljárásra is, mert az is egy jogorvoslati eljárás volt – még ha rendkívüli is. Mégpedig egy olyan jogorvoslati eljárás, amelynek keretében lehetőség volt még arra, hogy a korábbi eljárás folytatódjon. Egészen addig volt erre lehetőség, amíg az AB vissza nem utasította az indítványunkat, tehát 2016.04.12-ig. A Pp. 260. § (2) bekezdése viszont kimondja, hogy a fél perújítással csak akkor élhet, ha az említett tényt a korábbi eljárás során önhibáján kívül nem érvényesíthette. Tehát, amíg olyan eljárásokat vettünk igénybe, amelyek keretében elvileg lehetséges volt az, hogy a korábbi eljárás folytatódjon, és annak során érvényesítsük a 2014.09.05-i másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünk létezésének tényét, addig a Pp. 260. § (2) bekezdése akadályát képezte a perújításnak, és ez az akadály csak 2016.04.12-én szűnt meg.

Na elemezzük ki ezt a gondolatot!

Tehát a Pp. 260. § (2) bekezdése szerint a fél csak akkor élhet perújítással, ha az ott említett tényt a korábbi eljárás során hibáján kívül nem érvényesíthette. Az AB IV/1433-2/2018. számú végzése bizonyítja, hogy maga az AB is úgy gondolja, hogy amíg tart a kúriai felülvizsgálati eljárás, addig nem történt meg a jogorvoslati lehetőségek kimerítése, magyarul a korábbi eljárás még esetleg folytatódhat. Ugyanez igaz volt az AB eljárására is, hiszen ha az AB megsemmisítette volna a jogerős ítéleteket, akkor szintén folytatódott volna a korábbi eljárás, és ezt pedig a Kúria Kpkf.IV.37.548/2014/5. számú végzése bizonyítja. Ez a kúriai végzés jelen per alapperének aktájában van, és a Kúria erre a perre nézve kimondta, hogy „a perbeli esetben a II. rendű alperes alapjogséreleme akkor nyer orvoslást, ha az eljárás folytatása mellett a másodfokú bíróság

érdemben állást foglal az árverési vevő szerződés érvényességével kapcsolatos fellebbezési kérelmei, valamint a tulajdonszerzése tekintetében is”. Ha figyeltek, akkor már értik, hogy a Kúria éppen azt mondta ki, hogy miután az AB megsemmisítette a korábbi jogerős ítéleteket, **folytatódott az eljárás**, azaz a Pp. 260. § (2) bekezdése szerinti „*korábbi eljárás*”. Ha az AB a 3078/2016. (IV. 18.) AB végzésben levő visszautasítás helyett határozatot hoz, mellyel megsemmisítette volna az újabb jogerős ítéleteket, akkor ismét ugyanaz a „*korábbi eljárás*” folytatódott volna megint csak. Addig pedig, amíg elvi lehetőség volt arra, hogy folytatódjon a korábbi eljárás, nem lehetett azt mondani, hogy „*nem érvényesíthette*”, hiszen az AB eljárása akkor még folyamatban volt, és az AB eljárásának az a kimenetele is lehetséges volt, hogy az AB megsemmisíti a jogerős ítéleteket, és ennek jogkövetkezményeként tovább folytatódik a korábbi eljárás. Tehát éppenséggel akár még érvényesíthettük is volna „*az ott említett tényt*”.

Jó lenne, ha nem hivatkozna arra az AB, hogy nem alkotmányjogi jelentőségű kérdésről van szó, mert az, hogy még mindig van egy elbírátlan kérelmünk, és hogy ezt el kell-e bírálnia a bírósági rendszernek, nagyon is az. Nem is nagyon van ennél alkotmányjogibb kérdés. A bírósági eljárás arról szól, hogy a bíróság elbírálja a kérelmet. Helyt ad neki, vagy elutasítja, de mindenképpen elbírálja. Az elbírátlan kérelem a bíróság szégyenfoltja, és ha az AB ezt hagyja, akkor nem is létezik alkotmányosság ebben az országban. Ez az összefüggés akkor is így van, ha képtelenek felfogni.

És ne mondják azt se, hogy nem indokoltuk megfelelően az alkotmányjogi panaszt, vagy nem helyeztük alkotmányjogilag releváns összefüggésbe, hogy miért is sérti az alapjogunkat a támadott bírói döntés, mert ez egyszerűen nem lenne igaz. Ha nem értik, hogy miért alaptörvény-ellenes a támadott döntés, inkább hívjanak fel hiánypótlásra. Nem az a szégyen, ha megkérdezik az indítványozót, hogy mire is gondolt pontosan (mert esetleg kiderülne, hogy az AB nem is érti), hanem az a szégyen, hogy visszautasít egy olyan panaszt, ami igenis alaptörvény-ellenes bírói döntést támad.

Tartsák szem előtt, hogy a bírói döntés nem attól alaptörvény-ellenes, hogy milyen indokolással támadjuk, és az alkotmányjogilag releváns-e vagy sem. Az alaptörvény-ellenes bírói döntés azért az, ha az, mert az. Az egy másik kérdés, hogy sikerül-e úgy megindokolnunk, hogy az AB elfogadja alkotmányjoginak relevánsnak, de ha a döntés alaptörvény-ellenes, akkor az a mi indokolásunktól függetlenül is az. Az AB tehát nem utasíthatja vissza az indítványunkat azon az alapon, hogy az indokolásunk nem vet fel alkotmányjogi összefüggést, ha amúgy a döntés alaptörvény-ellenességének van alkotmányjogi alapja. Az AB az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve, ezért a leghalványabb gyanú esetén is kötelessége utánajárni, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenes-e. Ez pedig csak érdemi vizsgálattal lehetséges.

Számos olyan AB döntés létezik, amelyik valós alaptörvény-ellenességet állító alkotmányjogi panaszt utasított vissza csak azért, mert az indítványozó nem olyan indokolással támadta a döntést, amilyennel az AB szerint kellett volna. Tehát az AB is tudta, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenes, de mivel nem fogadta el alkotmányjogilag relevánsnak az indítványozó indokolását, visszautasította az indítványt. Ez azonban tisztességtelen gyakorlat az AB részéről.

Ha az indítvány indokolása alkotmányjogilag nem releváns, úgy az Abtv. 55. § (3) bekezdése alapján a főtítkárról tájékoztatja az indítványozót. Ebből következik, hogy jogellenes az a gyakorlata az AB-nek, hogy ilyen tájékoztatás hiányában nem fogadja be az indítványt.

Mondunk egy példát.

Az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének e) pontja szerint az indítványnak tartalmaznia kell indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. A (2) bekezdés első mondata szerint az Alkotmánybíróság által lefolytatott vizsgálat a megjelölt alkotmányossági kérelemre korlátozódik. Az AB valószínűleg ezek miatt utasítja vissza az indítványokat előszeretettel, ha nem lát egyértelmű alkotmányjogi érvelést bennük. Ugyanakkor azokat az indítványokat is visszautasítja az AB, amelyek a bírói döntés okatlan indokolását támadják, mégpedig arra hivatkozva, hogy a döntés tartalmaz valamilyen (bármilyen) indokolást. Ez a gyakorlat tisztességtelen. Az AB elismeri, hogy az indokolt bírói döntéshez való jog alapjog, mégpedig a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog része, de az AB ilyenkor arra szokott hivatkozni, hogy miért is ne volna a bírói döntés indokolt, hiszen tartalmaz indokolást, és mivel tartalmaz, még ha az sültmarhaság is, visszautasítja az indítványt. Nos, attól, hogy van indokolás nevű része is, még nem feltétlenül tartalmaz alkotmányosan elfogadható indokolást is, ezért az ilyen állító indítványt nem lehet – érdemi vizsgálat nélkül – visszautasítani. Ugyanakkor, ha az indítvány indokolása és az állított alapjogsértés között az AB szerint nincs tartalmi összefüggés, visszautasítja az indítványt. Tehát a tartalmában releváns indokolás az indítványozó részéről követelmény, a bírói döntést meghozó bírók részéről viszont nem. Ezt még vessék össze azzal, hogy az alkotmányjogi panasz intézménye az indítványozókat védi. Hát igen, az védi – illetve védené –, ha az AB nem taposná el. Ez, kérem, feltűnő részrehajlás a bíróságok felé, ami tisztességtelen az AB részéről.

Ha az indítványban levő indokolás jó ötletet ad arra, hogy milyen okból alaptörvény-ellenes a bírói döntés, úgy az AB-nek éppen az Alaptörvény védelmére hivatkozással kell ezt kimondania.

Továbbá ne írják, hogy az AB nem foglal állást szakjogi kérdésekben, mert itt az egyetlen szakjog maga az alkotmányjog.

És azt se írják, hogy az AB nem akar negyedfokú superbíróssággá válni, mert itt egyetlen kérdésben kell döntenie, ami alkotmányjogi kérdés, akár megértik, akár nem: maradhat-e egy kérelem elbírátlan ökor időkre? Egyébként pedig ahhoz, hogy az AB superbíróssággá váljon, nagyon sokat kellene tanulnia.

Arra mindenképpen választ kell adnia az AB-nek, hogy mit kellett volna tennünk. Mi volt az, amit rosszul csináltunk? Mert ugye beadtunk egy kérelmet, ami két részből állt: kértük a jegyzőkönyv kiegészítését, és panasszal is éltünk. A támadott másodfokú végzés ugyan végre hajlandó volt legalább valamit mondani róla, ilyen-olyan vélt hibáját meg is említi, de elbírálni, na, azt azért már nem volt hajlandó. A kérelmünket bírói döntéssel kell elbírálni, aminek az adott esetben egy végzés rendelkező részében kell szerepelnie. Tehát csupán kritizálta a kérelmünket, de nem utasította el, és nem is adott helyt annak, tehát a kérelmünk még mindig elbírátlan. **A bírósági eljárás lényege a kérelem elbírálása, és mivel a bíróság még mindig nem bírálta el a kérelmünket (azaz helyt sem adott neki, de nem is utasította el), megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogunkat.**

Az Alkotmánybíróság szégyene, hogy ezt magyaráznunk kell. Hiszen a második alkotmányjogi panaszunk visszautasításával (3078/2016. (IV. 18.) AB végzés) az AB bebizonyította, hogy tisztességtelen.

Még egyszer: az AB-nek meg kell válaszolnia, hogy mit kellett volna tennünk azután, hogy beadtuk a 2014.09.05-i másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünket és a tárgyalás szabálytalansága miatti panaszunkat a másodfokú bíróságra (ugyanis ezt a kettőt terjesztettük elő egyetlen beadványban). Csak felülvizsgálatot kellett kezdeményeznünk (mert ez az a fórum, ahol ezt orvosolni lehet, és a Kúria úgyis látni fogja a kérelmünket, hiszen a másodfok elküldi neki {bónusz: nem küldte el}), vagy csak alkotmányjogi panaszt, esetleg csak perújítást, vagy ezek valamilyen elegyét, vagy esetleg valamilyen másik eljárást? És még egyszer: ne mondják, hogy ez nem alkotmányjog, hanem perjog, vagy mittudomén, mert mivel a kérelmünk elbírátlan maradt, ez igenis alkotmányjogi kérdés.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése biztosítja a tisztességes bírósági eljárásról való jogunkat, aminek része az indokolt bírói döntéshez való jog. Ezt sérti az a bírósági eljárás, amelyik úgy fejeződött be, hogy a kérelmünk elbírátlan maradt. Ez eddig világos? Az Alaptörvényből tehát az következik, hogy addig nem fejeződhet be a bírósági eljárás, amíg van elbírátlan kérelmünk. És akkor most jönnek a kérdések szinte vég nélkül (ha nem értik, kérdezzenek, és ne utasítsák vissza ész nélkül):

- Az alapeljárásban (a Pp. 260. § szóhasználatában: korábbi eljárásban) érvényesíteni akartuk? Igen.

- Önhibánkon kívül nem érvényesíthettük? Igen.
- Kötelessége a bíróságnak érvényesíteni a kérelmünk elbírálásához való alapjogunkat? Igen.
- Biztosította ezt valamelyik eljárásában a bírósági rendszer? Nem.
- Kötelessége ezt biztosítani az Alkotmánybíróságnak? Igen.
- Az AB biztosította? Nem.
- Miután a kérelmünket már előterjesztettük, és a felülvizsgálati eljárás a jogerős másodfokú ítélettől számított 6 hónapos határidő lejártakor még nem fejeződött be, kellett-e indítanunk egy másik eljárást (perújítást) is ahhoz, hogy rávegyük a bírósági rendszert, hogy elbírálja? Nem. (Bár a másodfokú eljárásban ítélet született, ugyanakkor a Pp. szabályai lehetővé teszik a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmet is, és panasz előterjesztését is, amit nyilvánvalóan indokolt bírói döntéssel kell elbírálni, tehát a másodfokú eljárás a másodfokú ítélettel mégsem fejeződött be, hiszen egy döntés még hátravan)
- Mivel a korábbi másodfokú eljárásban figyelembe veendő kérelmünk van, amiről értelemszerűen és nyilvánvalóan a másodfokú bíróságnak kell indokolt bírói döntést (ítéletet vagy végzést) hozni, és ez még a mai napig nem történt meg, véget ért-e a másodfokú eljárás? Nem. A másodfokú eljárásnak nem lett vége a másodfokú ítélettel, mert a kérelmet előterjesztettük, amire a Pp. lehetőséget biztosított a számunkra. A kérelmünkre tekintettel a másodfokú bíróságnak még dolga van, nem hagyhatja abba a perrel kapcsolatos ténykedését, mert indokolt bírói döntést kell még hoznia. Amíg ezt nem teszi meg, addig nem ér véget a másodfokú eljárás. Ha a bírósági rendszer mégis véget értnek tekinti, akkor megsérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogunkat.

A Kúria nem is tekintette volna véget értnek a másodfokú eljárást, ha találkozik a kérelmünkkel, ez egyértelműen kiderül az indokolásából. Azonban a ténnyel (a kérelmünkkel) nem találkozott, mint ahogy az AB sem. Azonban a Kúriának még nem hivatkozhattunk arra, hogy a kérelmünk nincs az aktában, mert meg sem fordult a fejünkben, hogy [REDACTED] bíró annyira aljas, hogy elbírálatlanul elsüllyeszti a másodfokú bíróságon tárolt pótborítékban, tudva arról, hogy így nem kerül a Kúria elé. Az AB azért is volt különösen tisztességtelen, mert az alkotmányjogi panaszunkban viszont már kifejezetten hivatkoztunk arra, hogy a kérelmünk nincs az aktában.

Mivel tehát volt kérelmünk, aminek észlelése esetén a Kúria kimondta volna, hogy a másodfokú eljárás mégsem fejeződött be, most az AB-nek kell ezt kimondania, és ennek jogkövetkezményét a perújítás megengedhetőségében megállapítani. Minden olyan döntés, ami nem engedi meg a perújítást, tisztességtelennek minősül, és ezt az AB-nek is tudnia kell.

Az AB az Alaptörvény legfőbb őre. De milyen őr az olyan, ami eltűri azt a tisztességtelenséget, hogy egy kérelmünk elbírálatlan maradjon? Nekünk aztán hiába próbálják bemagyarázni, hogy nincs igazunk. Még hogy lekéstük a perújítási határidőt?! Nőőőrmááá! A kérelmet nem is

perújításban, hanem még az alapeljárásban kellett volna elbírálni, tehát korábban perújításnak nem is volt helye. A bíróság késte le a határidőt, hiszen még mindig nem bírálták el a kérelmünket, és nem is akarják már soha elbírálni, tisztességtelenek, aljasok voltak, és most alapjogsértő értelmezéssel próbálják menteni magukat, hogy ne kelljen az ostoba ítéletüket megváltoztatni, és ezért azt mondják, hogy lekéstük a perújítási határidőt.

A perújítás szabályainak olyan értelmezése, miszerint nem késtük le a perújítás határidőt, nem jogellenes. Azonban a jegyzőkönyv kiegészítése iránti kérelmünknek, és az ugyanabban a beadványban előadott panaszunknak az el nem bírálása oly mértékben alaptörvény-ellenes, hogy annál jobban már nem is nagyon lehetne.

Hát, ha az AB nem avatkozik közbe, akkor ez a per – az alapperrel együtt – a tisztességtelenség ékköve lesz.

Budaörs, 2018.11.02.

